ယွန်းစံအိမ်စာပေ

#2

လင်းညို့မြေး

တိမ်တိုက်တို့ရဲ့အသွင်ကွဲရာသီ

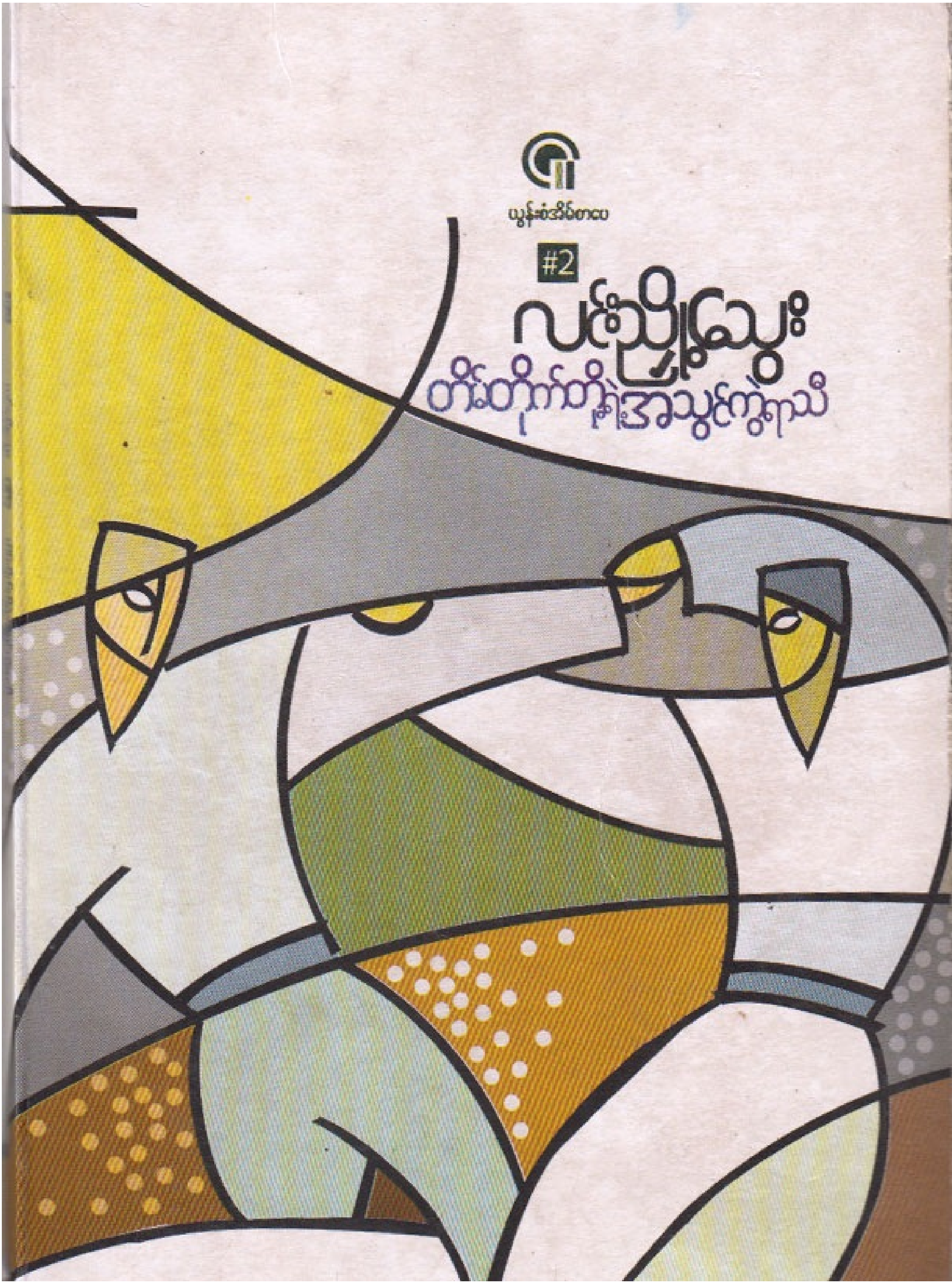

တိမ်တိုက်တို့ရဲ့ အသွင်ကွဲရာသီ

(စတင်ခြင်း)

တိမ်တွေ ဟာ လေနှင်ရာ တစ်ဘက်ကမ်းကို

အုပ်စုလိုက် လူးလွန့်ပျံသန်းကြတယ်။ ဦးတည်ချက်တူညီစွာ

ရွေ့လျားနေတဲ့ တိမ်တိုက်တွေ ဟာ သဏ္ဍာန်ရောင် စဉ်တွေ

ခြားနားနေလေရဲ့ ...။

ညီညွတ်ခြင်း ကင်းမဲ့နေတဲ့ တိမ်တိုက်တွေ ကြောင့်

မုန်တိုင်းထန်တဲ့ ရာသီတစ်ခု ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ပွားသွားတယ်။

အဲဒီ ရာသီဟာ...

'တိမ်တိုက်တို့ရဲ့ အသွင်ကွဲရာသီ' ... ပါပဲ။

သူတို့တစ်တွေ ဟာ...

စက်ဝိုင်းတစ်ခုထဲမှာ

တူညီစွာ လွဲချော်နေကြတဲ့

ဂဃဏန အကွာရာအလွဲတွေ ပေါ့။

ငါတို့က ပစ်မှတ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ တူညီစွာ ပစ်ခတ်ကြတာပါ

အဲဒီ အမှန်တရားဟာ ဘာကြောင့် အမှား ဖြစ်သွားရတာ လဲ

ကူညီကာ စဥ်းစားပေးကြပါဦး

♥♥♥

အပိုင်း(က)

အခန်း(၁)

မိုးဦးကာလ၏ ညနေဆည်းဆာသည် နှင်းဆီရောင် သန်းလျက်နီမြန်းနေ၏ ။ ကောင်း ကင်၏ အနောက်ခြမ်းတစ်ခုလုံးသည် မီးပြတိုက်တစ်ခုကို ကပိုကရို ဝတ်ဆင်ထားသကဲ့သို့ အဆုပ်လိုက်အခဲလိုက် ပွင့်ဝေနေသော တိမ်စိုင်တိမ်လိပ်တွေ ဖြင့် အရိုင်းဆန်ဆန် လှပပြ နေလေသည်။

သဘာဝ ၏ အခင်းအကျင်းက မက်လောက်စရာ သာယာနေပါသည်။

ကရာတေးဝတ်စုံဖြူဝတ်ဆင်ထားသည့် ကောင်လေးနှစ် ယောက် သည် အားကစား ခန်းမအတွင် း၌ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် အသည်းအသန်တိုက်ခိုက် နေကြ၏ ။ သူတို့ သည် မိုက်သွေးစမ်းနေတာ အဟုတ်ဘဲလေ့ကျင့်ခန်းယူနေတာ ဖြစ်သည်။

အချိန်အနည်းငယ်ကြာသော အခါ ကောင်လေး တစ်ယောက် အရေး နိမ့် သွားပါ၏ ။

"ရသ၊ မင်း ရှုံးပြီ"

"အေးပါကွာ၊ငါ့တပည့် သွေးရိပ်မလာခင်မှာ တော့ မင်း ဗိုလ်လုပ်ထားဦးပေါ့ သစ်ဆူး ရာ..."

ရသဆိုသော ကောင်လေးက ရှုံ့တွတွဖြင့် ညည်းညူရင်း ပြောလေသည်။ နောက် တော့ သူတို့နှစ် ယောက် သား အားကစားခန်းမ၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကြ၏ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင်…

“ဝှီး…”

“ဘုတ်…”

“ဟင်…”

ကျောပြင်ကို အထုပ်ကိုယ်စီ လာမှန်သဖြင့် သစ်ဆူးနှင့် ရသလန့်ပြီး လှည့်ကြည့် လိုက်ကြ၏ ။ ထိုအခါ လူရိပ်တစ်ခုက သူတို့အနားသွားခနဲ လွင့်ရောက်လာသည်။

“ဖြောင်း…”

“အင့်…”

“အီး…”

တစ်ပြိုင်နက် ကျဆင်းလာသော ခြေစောင်းကန်ချက်နှင့် လက်ပြန်ရိုက်ချက်ကြောင့် သစ်ဆူးနှင့်ရသ ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။ သို့ သော် သတိရှိစွာ ချက်ချင်း ဆတ်ခနဲ ခုန်ထသည်။ ရန်မူတိုက်ခိုက်သူကို ကြည့်လိုက်တော့သူတို့လိုပဲ ကရာတေးဝတ်စုံဖြူနှင့် ကောင်လေး တစ်ယောက် ။

“ဟာ… သွေးရိပ် လာပြီ”

“အဲဒီ ကောင်ကို တူးဝမ်း ပြန်ဆော်မယ်ဟေ့…”

“အိုကေ…”

ရသနှင့် သစ်ဆူးက နောက်ရောက်လာသော ကောင်လေးထံသို့ ပြို င်တူခုန်ဝင်ပြီး နှစ် ယောက် ညှပ်၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ထိုကောင်လေးကလည်း အသွံ့အခံဘဲ ပညာပါစွာ ခုခံတုံ့ပြန်သည်။ ခန်းမဆောင်ထဲမှာ အဖြူရောင် အရိပ်သုံးခု လူလိမ့်ခုန်ပျံလျက်

ရှုပ်ထွေး သွားကြလေ၏ ။

“ဖြောင်း… ဖြောင်း… ဖြောင်း…”

လက်ခုပ်သံကြောင့် တိုက်ခိုက်မှု များ ကို ညီတူညာတူ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ကြပါသည်။

“ဟာ… ဆရာ”

လက်ခုပ်တီး၍ သူတို့ကို ပြုံး ပြုံး ကြီး ကြည့်နေတာက သင်တန်းဆရာ ဦးအောင်ခိုင် ဖြစ်သည်။ သုံးယောက် သား ဦးညွတ်၍ ဂါ၀ရပြုလိုက်ကြ၏ ။ ဦးအောင်ခိုင်က…

“မင်းတို့သုံးယောက် ကတော့ဟော့… တကယ်ကြိုး စားတဲ့ကောင်တွေ ပဲ… ငါတောင် မရောက်သေးဘူး၊ လေ့ကျင့်နေကြတယ်… အားရတယ်ကွာ… အားရတယ်…”

“သမီးတို့ကိုကော အားမရဘူးလား ဆရာ…”

အသံနှင့် အတူသင်းသင်းယုနှင့် ခင်အေးမြင့်မိုးရောက်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ထူးထူးခြားခြား မိန်းမသားတွေ ဖြစ်ပေသည်။ ဒါကြောင့် မို့လည်း ဒီလိုသင်တန်းမျိုး ကို ဒုက္ခ သုက္ခခံကာ လာတက်လာ ဖြစ်၏ ။ သစ်ဆူးက…

“နင်တို့ကို ဆရာက ဘာကို အားရ, ရမှာ လဲ… ပြောစမ်းပါဦး…မိန်းမလေးတွေ တန်မဲ့ နေရာတကာ ဝင်ပါတယ်၊ ခြေကားယား လက်ကားယားနဲ့ကို ဖြစ်နေတာပဲ…”

“အောင်မာ… အောင်မာ၊ ကိုယ်ခံပညာဆိုတာ မိန်းကလေး ဖြစ် ဖြစ် ယောက်ျားလေး ဖြစ် ဖြစ်တတ်ထားသင့်တယ်တဲ့ဟဲ့… မိန်းကလေးတွေ ကတောင်ပိုတတ်ထားသင့်သေးတယ်… မိန်းကလေးတွေ ယောက်ျားလေးတွေ လာခွဲခြားမနေနဲ့၊ အခုခေတ်မှာ ငါတို့မိန်းမတွေ က နင်တို့ယောက်ျားတွေ နဲ့ တန်းတူရင်ပေါက်တန်းနိုင်နေပြီဆိုတာ နားလည်ထား”

သင်းသင်းယုက ခါးထောက်၍ ကက်ကက်လန် ပြန်ပြော၏ ။ ခင်အေးမြင့်မိုးကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ထောက်ခံနေပါသည်။ ရသက သူတို့နှစ်ယောက် ကြားထဲ စွေ့ခနဲ ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး ရင်ကော့လျက်

"နင်တို့မိန်းမတွေ ငါတို့ယောက်ျားတွေ နဲ့ တန်းတူရင်ပေါင်မတန်းနိုင်ပါဘူးဟာ၊ အခုပဲကြည့်… နင်တို့ရင်က ငါ့ရင်ထက်နိမ့်မယ်…ဒီမှာ တွေ့လား…"

"ဟယ်… ခွေးကောင်…"

ရသက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောတော့ သင်းသင့်ယုနှင့် ခင်အေးငြိမ်းကကျော နောက်ကို ပြောခေါက်ကြသည်။ ပွစိပွစိဖြင့်

"ငါတို့က တန်းတူညီတူရှိတာကို ပြောတာဟဲ့ အကောင်ရဲ့ "

"တန်းတူတာတွေ ညီတူတာတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ဘာမှမတူပါဘူး။ လူ့ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ သေးမွှားတဲ့အရာ ဖြစ်တဲ့ အမွေးကိစ္စကိုပဲကြည့်၊ နင်တို့မိန်းမတွေ မှာ နှုတ်ခမ်းမွေး တွေ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ရှိလို့လား၊ ငါတို့ ယောက်ျားတွေ မှာ ကျတော့ ရှိတယ်။ သက်သေ အနေနဲ့ ဆရာအောင်ခိုင်ကိုပဲ ကြည့်… သူ့မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ မုတ်ဆိတ်မွေး တွေ နဲ့ အမွေး အစုံ ရှိတယ်…"

"ဟာကွာ…"

သွေးရိပ်စကားကြောင့် ဦးအောင်ခိုင်ပင် အနေရခက်သွားသည်။ သူက ရုပ်ခံ နည်း နည်းနတော့ လူရှိန်အောင်ဆိုပြီး ထိုအမွေးတွေ ကို တမင်တကာ မွေးမြူထားတာ ဖြစ်သည်။ ခင်အေးငြိမ်းက မေးစေ့နှင့် နှုတ်ခမ်းကိုပွတ်ကာ

"ဟဲ့…လူမှာ အမွေးကအဓိကမဟုတ်ဘူးဟဲ့…အရည်အချင်းကအဓိကသိရဲ့ လား …"

"ဟော… နောက် တစ်ယောက် လာပြန်ပဟ…"

ဘာမသိ ညာမသိနှင့် စွတ်အော်ပြီး ဝင်လာတာက အောင်စိုးထက် ဖြစ်သည်။ သူက ကောင်မလေးနှစ် ယောက် ထဲမှ ဘယ်သူ့ကိုပဲရရကြုံရာလူကို ဘူးကျမည် ဆိုသော ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် ဒီသင်တန်းမှလာတက်တာ ဖြစ်ပြီးနည်းနည်း လည်းပေါသွပ်သွပ် ဖြစ်၏ ။ ဦးအောင်ခိုင် က လည်ချောင်း တစ်ချက်ရှင်းပြီး…

“ကဲ… လူလည်းစုံပြီ၊ ငြင်းခုန်မနေကြနဲ့တော့… စကြမယ်”

ရသနှင့် သစ်ဆူးသည် စောစောက သွေးရိပ် ပစ်ပေါက်ပေးထားသည့် အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ကောက်ယူပြီး သူတို့ကျောပိုးအိတ်တွေ ထဲသွားထည့် လိုက်ကြသည်။

အားလုံး ညီညီညာညာ လူစီတော့ အောင်စိုးထက်က ကောင်မလေးတွေ ဘေးနား ပြေးကပ်ရပ်သည်။ ဦးအောင်ခိုင်သည် ချန်ပီယံဟောင်ပီသစွာ သင်ကြားရေး မှာ စနစ်တကျရှိသည်။ ကောင်မလေးတွေ ပါသဖြင့် တွင် ကျယ်မှု တော့ နေးကွေး၏ ။

ဝါသနာနှင့် ဆန္ဒအရ ဦးအောင်ခိုင်က အားလပ်ချိန် ညနေခင်းတွေ မှာ လူငယ်တွေ ၏ လိုအပ်ချက်ကို စေတနာ အဓိကထား၍ ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာ ဖြစ်၏ ။ ဒီပညာရပ် အားကိုးဖြင့် မဆိုးမိုက်ဖို့လည်း သူ့မှာ သွန်သင်ဆုံးမ ရသေးသည်။

ချွေးသံတရွှဲရွှဲနှင့် … မာန်သွင်းဟစ်အော် လေ့ကျင့်သံများ က ညနေတစောင်း မိုးချုပ် ခါနီး မှ ဆိတ်ငြိမ်ပြီးဆုံး သွားပါသည်။ သင်တန်းဖြုတ်တော့ အားလုံး
နွမ်းနယ်မောပန်းနေကြ လေပြီ။

ဦးအောင်ခိုင်က အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ သူတို့လူငယ်တွေ က တော့ အိမ်တန်းမပြန်သေးဘဲ အားကစားခန်းမရှေ့ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်ပြီး ချောင်သွားသော ဗိုက်ကို ဝမ်းစာပြန်လည်ဖြည့်တင်းကြသည်။

သင်းသင်းယု၊ ခင်အေးငြိမ်း၊ အောင်စိုးထက်တို့က လက်ဖက်ရည် တစ်ယောက် တစ် ခွက်မှာ သောက်ပြီး မုန့်တွေ ကို အဝတီးကြပါသည်။ ရသ၊ သစ်ဆူးနှင့် သွေးရိပ်တို့ သုံးဦးက တော့ မုန့်တွေ ကို လုယက်စားကြပေမဲ့ လက်ဖက်ရည်ကိုတော့ တစ်ခွက်တည်းမှာပြီး သုံး ယောက် အတူဝေမျှကာသောက်ကြ၏ ။

ရသနှင့် သစ်ဆူးက သွေးရိပ်ပေးထားသည့် အထုပ်ကိုကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ် ရင်း…

“သွေးရိပ်… ဒါ ဘာလဲ”

"မစင်ထုပ်တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်..."

"ထပ်သရီး... တော် တော် စေတနာပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေ ၊ အဲဒါ မနက်က ငါ အင်္ကျီသွားဝယ်ရင်း ဒီဇိုင်းလှလို့ အရောင် တူသုံးထည်တွေ ့တာနဲ့ မင်းတို့ဖို့ပါ ဝယ်လာ တာ..."

"ဟုတ်လား... သင့်ခ်ယူ... သင့်ခ်ယူ"

"အဲဒါတွေ ကြောင့် ချစ်နေရတာ ..."

ရသနင့် သစ်ဆူးကသွေးရိပ်ပါးကို တစ်ယောက် တစ်ဖက်ဆွဲလိုက်ကြလေရာ သွေးရိပ် ပါးစပ်ဖြဲပြီး ဝါးလက်စ မုန့်တွေ ပင် ထွက်ကျကုန်သည်။ ဒါကိုကြည့်၍ နှစ် ဦးသား သဘော ကျစွာ ရယ်ကြ၏ ။

"အမယ်လေးဟဲ့... ဖြစ်နေလိုက်ကြတာကို မိန်းမကြီးတွေ ကျနေတာပဲ... နင်တို့ သုံးယောက် ကလေ အ ဖြစ်ကိုသည်းတယ်... လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်လည်း အမြဲတမ်း တစ်ခွက်တည်းကို သုံးယောက် အတူသောက်တယ်... လူချင်းလည်း ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး၊ တစ်ယောက် ကကွန်ပျူတာဆိုရင် အကုန်လိုက်တက်တယ်...အင်္ဂလိပ်စကားပြောဆိုလည်း တူတူပဲ၊ အခုကရာတေးကျပြန်တော့လည်းသုံးကောင်စလုံးပဲ၊ အခု ကရာတေးကျပြန်တော့ လည်းသုံးကောင်စလုံးပဲ...နင်တို့သုံးယောက် ...မပါတာ ဘာရှိလဲ... ရည်းစားထားရင်တောင် မှ တစ်ယောက် တည်းကိုပဲ အကုန်လိုက်ကြိုက်မလား မသိပါဘူးဟွန်း..."

သင်းသင်းယုကမဲ့ကာရွဲ့ကာမှတ်ချက်ချ၏ ။
ခင်အေးငြိမ်းကလည်းပလုတ်ပလောင်း ဖြင့် ပြောသည်။

"သူတို့သုံးယောက် ရည်းစားထားရင် သုံးမြွာပူးညီအစ်မမျိုး နဲ့မှာ ဖြစ်မှာ ဟ... အဲဒါမှ ဒီကောင်တွေ အဆင်ပြေမှာ ..."

"အလကားပါဟာ... ဒီကောင်တွေ က တမင်တကာ စတန့်ထွင်နေတာပါ... လက် ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကိုများ မရှုံမရှာ သုံးယောက် မျှသောက်တယ်တဲ့... ရောဂါ ပိုးတွေ ကတော့

တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ကူကောင်းကုန်ပြီ”

အောင်စိုးထက်က မနာလိုတိုရှည်စွာ ဝင်ပါသည်။ ထိုအခါ ရသကဖွဲ့၏ ။

“ငါတို့ကို...အလကားလို့ပြောရအောင်မင်းကိုကောဘယ်သူကပိုက်ဆံပေးပြီး ပြော ခိုင်း နေလို့လဲ နားထိုင်းရဲ့ ...”

“အေးလေ... ရှုံ့ရှာရအောင်လည်း ငါတို့သုံးယောက် စလုံးက ခံတွင်းသန့်တယ်ကွ၊ မင်းလို ခံတွင်း မသန့်ဘဲ အပုပ်စော် နံဟောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သွားလေးဘာလေးလည်း ပုံမှန်တိုက်ဦး၊ တော် ကြာ အနံ့အသက် မကောင်းတာကြောင့် အိမ်သာတွင်းနဲ့မှား ပြီး မင်းပါး စပ်ထဲမစင်လာစွန့်သွားကြဦးမယ်”

သစ်ဆူးကလည်း ပယ်ပယ်နယ်နယ် တွယ်လေသည်။ သွေးရိပ်ကလည်း နှုတ်မနေးချေ။

“ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ကူးရအောင်... ငါတို့မှာ က ဘာ ရောဂါ ပိုးမှ မရှိဘူး ကွ... ငါတို့က သွေးစစ်ပြီးသား၊ ရှိရင်းရှိမင်းလိုကောင်မျိုး မှာ ပဲ ရောဂါ ပိုးရှိမှာ ပဲ၊ အခုပဲ ကြည့် ပါလား... မင်းပါးမှာ သွေးစုနာကြီးနဲ့...”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်ဟ”

အားလုံးက အောင်စိုးထက် မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်ကြ၏ ။ ရသက မျက်မှောင်ကြုတ် ၍ ...

“သွေးစုနာဆိုတာ ဖင်မှာ ပေါက်တာမျိုး မဟုတ်လားကွ...”

“အေးလေ... ဒီကောင့်ကျမှ ထူးထူးခြားခြား မျက်နှာမှာ သွေးစုနာလာပေါက်ရတယ် လို့ကွာ... ကြုံကြုံဖန်ဖန်”

“ဒီကောင့်မျက်နှာက မသန့်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ... အဲဒါကြောင့် သွေးစုနာက နေရာမှား ပြီး လာပေါက်တာပေါ့”

ရသ လမ်းခင်းပေးတာကို နင်းပြီး သွေးရိပ်နှင့် သစ်ဆူးက အပီဆက်ဖွဲ့ကြသည်။

ခင်အေးငြိမ်းနှင့် သင်းသင်းယုက အောင်စိုးထက်ကို ကြည့်၍ ရယ်ကြသည်။ သုံးယောက်စလုံး၏ အတိုင်အဖောက်ညီမှု ကြောင့် အောင်စိုးထက် ရှူး ရှူး ရှဲရှဲ ဖြစ်လာလေသည်။

"ဟိတ်ကောင်တွေ ... အဲဒါ သွေးစုနာ မဟုတ်ဘူးကွ... ဝက်ခြံ ဝက်ခြံ..."

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ဝက်ခြံဆိုတာ သေးသေးလေးပါ၊ မင်းဥစ္စာကြီးက နီရဲပြီး ပြူးနေတာပဲ၊ သွေးစုနာမှ သွေးစုနာအစစ်..."

"ဟာ... အဲဒါ ဆင်ဝက်ခြံကွ၊ ဆင်ဝက်ခြံ"

အောင်စိုးထက်က မျက်နှာနီနီကြီးဖြင့် ကုန်းအော်၏ ။ ကောင်မလေးတွေ ရှေ့မှာမို့ သူ စွတ်ရက်နေပါသည်။ သွေးရိပ်က အောင်စိုးထက်ကိုကြည့်၍ ...

"မင်း ရက်ရက်နဲ့အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ...
ဆင်ဝက် ခြံဆိုရင် ဆင်မှာ ပဲ ပေါက်မှာ ပေါ့... ဘာကိစ္စ မင်းဆီမှာ လာပေါက်ရမှာ လဲ...
မင်းမျက်နှာမှာ ပေါက်နေတာကတကယ်သွေးစုနာကြီးပါကွာ...ဟင်...
ကြည့်ရင်းနဲ့တောင်ရွံလာပြီ၊ တကယ် ရွံစရာကြီးကွာ... သစ်ဆူးနဲ့ရသရေ လာ လာ၊
ပြန်ကြမယ်... တော် ကြာ ငါ တို့ကိုပါ ရောဂါ ပိုး တွေ ကူးကုန်ဦးမယ်၊ ငါ ကတော့ နေရာမှာ
းပြီးသွေးစုနာပေါက်တာ မခံနိုင်ဘူး ဟေ့..."

"အေးကွာ... လူကြီးလို့တောင်မကောင်းဘူး... မျက်နှာမှာ
သွေးစုနာပေါက်ရတယ်လို့ ... ရက်စရာကြီး"

"ဒီနားမှာ နေရတာ ငါလည်း စိတ်မသန့်တော့ဘူး... ရွံလာပြီ၊ ပြန်မယ်..."

သွေးရိပ် မတ်တတ်ရပ်တော့ ရသနှင့် သစ်ဆူးကလည်း ထိုင်ရာမှထသည်။ ကျသင့် ငွေကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီးနောက် သွေးရိပ်က...

"ဟိတ်ကောင် အောင်စိုးထက်... ငါတို့ ပြန်တော့မယ်၊ မင်းရဲ့ သွေးစုနာကြီးကို ဂရုစိုက်ဦးနော်၊ တော် ကြာ မျက်နှာက လိုဏ်ခေါင်းလိုဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်နေဦးမယ်..."

“ဟာ… ဟိတ်ကောင်တွေ … အဲဒါ ဆင်ဝက်ခြံကွ ဆင်ဝက်ခြံ”

အောင်စိုးထက် ဒွေ့ဒွေ့ခုန်၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ရသ၊ သစ်ဆူး၊ သွေးရိပ်တို့ သုံးဦး ကတော့ တစ်ယောက် ပခုံးကို တစ်ယောက် ဖက်ပြီး မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြ၏ ။

သူတို့သည် စည်းလုံးညီညွတ်သည့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဟူ၍ အတင်း ကြီးသူတွေ ဖြစ်ပါသည်။

♥♥♥

အခန်း(၂)

နေ့သစ်တစ်ခုက မပျင်းမရိ နိုင်းထ၍ လာ၏ ။ သန့်စွမ်းလာသော အလင်းတန်းတို့နှင့် တကွ သစ်ဆူးနှင့် ရသသည် သွေးရိပ်အိမ်သို့ ဆိုင်းမဆင့် မှံမပါစွာ ရိုးရိုးကလေးပဲ ရောက်ချလာပါသည်။

ခြံထဲ ဝင်ဝင်ချင်း လမ်းလျှောက်နေသည့် သွေးရိပ်၏ မိခင် ဒေါ်အေးမြင့်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရလေသည်။ သစ်ဆူးက…

“အမေ…သွေးရိပ်ကောဟင်…”

“အိမ်ထဲမှာ ရှိတယ် သားတို့ရဲ့ ၊ သွားကြလေ…”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ…”

ရသနှင့် သစ်ဆူးက ဒေါ်အေးမြင့်ရှေ့မှ ခေါင်းငုံ့၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့သုံးယောက် စလုံးက ဘယ်သူ့မိဘကိုမဆို ကိုယ့်မိဘပမာခေါ်ဝေါ် ဆက်ဆံကြ၏ ။ တစ်ဦးတည်းသော သားတွေ သာ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့အချင်းချင်းလည်း ညီအစ်ကိုအရင်းအချာသ ဖွယ်

တွယ်တာချစ်ခင်ကြပါသည်။

သူတို့နှစ် ယောက် အိမ်ထဲရောက်သွားသော အခါ သွေးရိုပ်က ဂိမ်းကစားနေ၏ ။ ရသ နှင့် သစ်ဆူး သူ့ဘေးနား လာထိုင်သည့်အထိ သွေးရိုပ်ကလှည့်မကြည့်ပဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း စစ်တိုက်၍ နေသည်။ သစ်ဆူးက ဂိမ်းစက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး…

"သွေးရိုပ်…ငါတို့ပြောစရာရှိလို့လာတာ"

"ပြောလေ ဘာလဲ…"

"မနေ့တုန်းက မင်းက ငါတို့ကို အင်္ကျီတစ်ယောက် တစ်ထည် ပေးတယ်လေကွာ…"

"အေးလေ…အဲဒါ ဘာဆန်းလို့လဲ…အရင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ အပြန်အလှန်ပေးနေကြပဲဥစ္စာ၊ အခုမှ အဆန်းလာလုပ်မနေနဲ့"

"အဆန်းလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ…ငါတို့နှစ် ယောက် ကလည်း မင်းလိုပဲ အင်္ကျီ ဆင်တူ သုံးထည်စီဝယ်ပြီး တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ပေးမယ်ဆိုပြီးတော့ အင်္ကျီသွားဝယ်ကြတယ်ကွ၊ အဲဒီ မှာ စ,တွေ့တာပဲ…"

"ဘာလဲ…ဖဲသမားနဲ့ ရဲကားလား၊ မော်တော် ပီကယ်နဲ့ တောသူ မလည်မဝယ်နဲ့လား …"

သွေးရိုပ်က အရွှန်းဖောက်လိုက်ရာသစ်ဆူး ပြောလက်စ စကားရပ်သွားသည်။ ရသ က…

♥ ♥ ♥